

den ærede Minister mente, at jeg ikke kjendte Forholdene og Personerne, da har han Ret deri, men jeg tror netop, at jeg ved ikke at kjende disse Forhold og Personer har det bedste Forsvar for, at det er mig, som har stillet denne Forespørgsel. Jeg tror, det vilde være uheldigt, om en Anden, der var mere inde i disse Forhold og kjendte disse Personer, havde reist Sagen, hvormod jeg kan staa fuldstændig upartisk her; thi jeg har ikke noget Kjendskab til disse Forhold og kjender ikke disse Personer. Den nævnte Mand har jeg 2 eller 3 Gange i mit Liv talt med i Forbigaaende, men jeg har ikke noget videre Bekjendskab til ham, og forsaavidt staaer jeg fuldkommen fri for slige Andytninger om, at jeg navnlig skulde være inde i Forhold og Personer. — Jeg vender mig nu til den høitagede Kultusministers Forklaring, som han gav efter sin Indledning, og da forbausedes jeg virkelig ved at høre, at han sagde, at den paagældende Embedsmand ikke havde været suspenderet fra sit Embede. Jeg har her en Skrivelse, hvori der siges ham: „Indtil Ministeriets Resolution kan indhentes i Anledning af en af Dem taften i Berlingske Tidende indrykket Artikel betræffende Deres Forhold til Dpførelsen af Fruentimmerkolen“ — altsaa ikke af nogen anden Grund — „suspenderes de herved i Henhold til Theaterreglementet“ osv. „Med Suspension mister De Rettighed til at indfinde Dem i noget som helst af Theatrets Lokaler“ osv. Er det ikke Suspension, naar Direktøren siger, at han suspenderes, og at med denne Suspension følger, at han ikke maa indfinde sig i Theatrets Lokaler? Det er mærkeligt, at man vil sige, at det ikke er Suspension. Jeg har troet, at Chefen for det kongelige Theater vidste, hvad han skrev, men hvis den høitærede Minister har Ret i, at den Paagældende ikke var suspenderet, maa deraf fremgaa, at Chefen for det kongelige Theater ikke har vidst, hvad han skrev, naar der staaer: Hermed erklæres De for at være suspenderet og med denne Suspension følger, at De ikke maa indfinde Dem i noget Lokale i det kongelige Theater. Den høitærede Minister besvarede den første Del af Forespørgslen med: Jo, og

dertil vil jeg holde mig. Det var et bestemt Svar. Naar jeg spørger: „Har en Embedsmand under Kirke- og Undervisningsministeriet ikke Ret til, naar han af sin Overordnede suspenderes fra sit Embede, at blive underrettet om samtlige de Fakta, hvorpaa Suspensionen er støttet?“ siger Ministeren: Jo; men efter at have meddelt de forskjellige Aktstykker, maa jeg spørge, om han er meddelt Underretning om de Fakta, hvorpaa Suspensionen er støttet? Det viser sig aldeles klart, at han ikke er det. Der meddeles ham kun noget om en Artikel i Berlingske Tidende, men i en Skrivelse fra Chefen for det kongelige Theater til Ministeren siges der, at han desuden i længere Tid ved forskjellige Leiligheder har givet Anstød ikke blot ligeoverfor Bestyrelsen, men ogsaa overfor det øvrige Theaterpersonale. Det er ikke meddelt ham, men det faar han først at vide ved Meddelelsen om Ministerens Skrivelse, altsaa kun leilighedsvis. Derfor Ministeren havde affattet sin Skrivelse saaledes: I Henhold til Skrivelse af den og den Dato resolveres som følger, og ikke havde gjentaget, hvilke Grunde Chefen havde anført, havde Bedkommende ikke kjendt dem. Han faar dem altsaa kun leilighedsvis at vide derved, at Ministeren i sin Skrivelse optager, hvad Chefen har indmeldt til ham, men Enhver maa dog vistnok indrømme, at det er noget saa Utydeligt, som det vel kan være, at han har givet Anstød ligeoverfor Bestyrelsen og det øvrige Theaterpersonale. Af den høitærede Ministers Uttringer skulde man tro, det var sagt ham, at han ikke havde holdt sig Theaterreglementet efterrettelig, men derom staaer der ikke Noget. Theaterreglementet maa han jo kjende, og naar der blev sagt: De og de Punkter i Reglementet har De overtraadt; vi forlange, at De ikke gjør det oftere, var det en anden Sag, men det er ikke sagt. Man har ikke her paaberaabt sig Reglementet, men man har sagt, at han ved forskjellige Leiligheder har givet Anledning til Anstød. Man maa nu forklare dette, saa meget man vil, saa kan jeg ikke Andet end gjentage — og deri antager jeg, at Alle ville give mig Ret — at, naar Ministeren i sin Skrivelse sluttelig